

Júlia

Világszerte Nr. 1

Carol Marinelli
Kísértő múlt

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S. A., 2016 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

A JÚLIA 671. eredeti címe: *Di Sione's Innocent Conquest*

(Harlequin Mills & Boon, Modern Continuity)

• Magyarra fordította: *Harcza Henrietta*

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 671. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-607-7

• *Kép:* Harlequin Books S.A. és Shutterstock

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2019

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

ELŐHANG

Matteo di Sione tisztában volt a hibáival és a hiányosságaival. Fölösleges volt az orra alá dörgölni őket.

Nem csoda, hogy egyre romlott a hangulata. Amikor a nagyapja, Giovanni magához rendelte, kellemetlen érzéssel a gyomrában hajtott a Di Sione-rezidenciához, amely egy pompás birtok volt Long Island Aranypartján.

Miután Matteo szülei egy balesetben életüket veszítették, Giovanni befogadta a hét árva, akiket a fia, Benito és annak felesége, Anna hagytak maguk után. Az ötéves Matteónak ettől kezdve a birtok lett az otthona.

Azóta már egy pompás tetőtéri lakásban élt, ahonnan csodálatos kilátás nyílt Manhattanre, ennek ellenére nagyapja házához továbbra is különleges kötelék fűzte.

A család is mindig itt jött össze különféle alkalmakkor. Egyik-másik családtag néha még a köztes időben is benézett. Matteo azonban most egyáltalán nem szabad akaratából érkezett. Újabb erkölcsi prédikáció várt rá.

A firkászok már alig várták, hogy tanúi lehessenek a bukásának. Szakadatlanul a nyomában voltak. Természetesen szombat éjszaka is Vegasban. Nagy élvezettel tudósítottak a szennylapjaikban a millió dolláros veszteségről a játékasztaloknál, csak azt felejtették el hozzátenni, hogy még hajnal előtt az összeg dupláját nyerte vissza. Matteo azonban ez nem érdekelte.

Valami egészen más foglalkoztatta. Amikor ma reggel megérkezett Manhattanbe, szokásához híven tájékozódott a legfrissebb hírekről.

A múlt megismétli önmagát!

A hangzatos főcím alatt az egyik képen Matteo volt látható, amint a hajnal derengő fényében kilép a kaszinóból. A hosszú, átmulatott éjszaka után sápadt volt, és borostás, fekete haja borzas, a karján egy kis szőke feszített. A mellette lévő fotót harminc éve készítették, Matteo születésének évében.

Benito di Sione volt rajta, borostásan, a fiáéhoz hasonló éjfekete hajjal, ami szúrós, tengerkék szemébe hullott, amelyet Matteo is örökölt tőle. A karján neki is egy szőke bombázó volt, persze nem Matteo anyja.

Az újságcikk tulajdonképpen Benito és legkisebb fia közötti hasonlóságokat taglalta. Megemlítette a kockázatéségüket, a dekadens, kicsapongó életstílusukat, és azzal a figyelmeztetéssel zárult, hogy talán Matteóra is ugyanolyan tragikus vég vár, mint az apjára: a sportkocsijában leli halálát, egy lámpaoszlop köré csavarodva, haldokló feleségével az anyósülésen.

Ennek fényében Matteo pontosan tudta, mit hall majd a nagyapjától.

Bekanyarodott a hosszú kocsibehajtóra, majd dühösen leparkolt a kavicsra. Kiszállt, és magasra emelt fejjel a ház felé masírozott, miközben azon töprengett, vajon milyen fogadtatásra számíthat.

Máskor általában csak azért jött ide, hogy felvegye a nagyapját, és elvigye ebédelni a klubjába.

– Én vagyok az, Matteo! – kiáltotta, amikor belépett a hatalmas előcsarnokba, és elmosolyodott, amikor megpillantotta Alma ismerős alakját.

– Matteo úrfi! – kiáltott fel az idős házvezetőnő látható megkönnyebbüléssel.

– Hol van? – kérdezte Matteo.

– A dolgozószobában. Szóljak neki, hogy megérkezett?

– Nem szükséges, azt hiszem, már vár. – Matteo sokatmondóan forgatta a szemét, amit Alma halvány mosollyal jutalmazott.

– Hogy van? – érdeklődött Matteo, mint mindig, valahányszor idejött.

– Már nagyon szeretne beszélni magával – jött a kissé merev felelet.

Matteo nagy sóhajjal elindult, majd megállt a nehéz mahagóniaajtó előtt, amely mögött a nagyapja dolgozószobája rejtett. Bekopogott, majd – miután szólították – belépett.

– Szia... – köszöntötte a nagyapját erőltetett vidámsággal, de közben nem rá, hanem az előtte heverő újságra nézett. – Már olvastam. És meg kell hogy mondjam, most igazán semmi szükségem prédikációra – sietett leszögezni.

– Mondd, Matteo, mikor értem el bármit is nálad a prédikációimmal? – vágta rá az öregúr higgadtan.

Giovanni hangja sokkal színtelenebbnek tűnt a megszokottnál, és Matteo azonnal ráncolni kezdte a homlokát. Nagyapja ijesztően sápadt volt, és törékenynek látszott. Az egyébként ragyogó kék szempárban szomorúság csillogott.

Matteónak hirtelen már semmi kifogása nem lett volna egy erkölcsi prédikáció ellen. Épp ellenkezőleg! Azt szerette volna, ha a nagyapja alaposan megmossa a fejét. Még az is vonzóbb lehetőségnek tűnt annál, ami nagy valószínűséggel most várt rá.

– Azért kérettelek ide, hogy elmondjam...

Matteo nem akarta hallani. A kifogások és a figyelemelterelés mestereként gyorsan felkapta az újságot, és zajosan felütötte.

– Az állítólagos hasonlóságok felsorolása közben egy elég jelentős pontról megfeledkeztek – közölte. – Az apámnak felelősséget kellett viselnie, nekem nem.

– Igen, tudom – erősítette meg Giovanni. – De neked is van felelősséged, Matteo. Elsősorban magaddal szemben. Úgy tűnik, mintha folyton keresnéd a bajt. Olyan társaságokban mozogsz, olyan kockázatokat vállalsz...

– Ez az én dolgom – szakította félbe Matteo a nagyapját. – Az apám házas volt, hét gyerekkel, amikor meghalt – érvelt hevesen.

– Matteo... – Ez a beszélgetés az unokájával egyáltalán nem úgy ment, ahogy Giovanni tervezte. – Ül le!

– Nem! – Matteo haragja nem a nagyapja ellen irányult, hanem sokkal inkább a világ felé. Elsősorban azért volt dühös, mert állandóan a halott apjához hasonlították. – Ezt valahogy mindig elfelejtik megemlíteni... Miattam senkinek nem kell keresztülmennie a poklon, ahogy miatta nekünk.

Matteo nem ok nélkül maradt szingli, és ragaszkodott hozzá, hogy ez továbbra se változzon.

Giovanni aggodalommal eltelve figyelte az unokáját. Éppen úgy szeretett élni, és ugyanolyan karizmatikus volt, mint az apja. Ráadásul amellet, hogy gyakran úgy viselkedett, mint Benito, külsőleg is az apja kiköpött mása volt.

Személyes okok miatt Giovanni sosem volt képes szoros kapcsolatot kialakítani a fiával, ezért Benito és Anna halála után alig bírta elviselni a közelében a kicsi Matteót. Amikor pedig kiderült: ahelyett, hogy a fiú tanulna az apja hibáiból, inkább maga is elköveti őket, Giovanni elfordult tőle.

Így aztán Matteo vadul és zabolátlanul nőtt fel. Senki sem törődött vele, senki sem próbálta féktelen személyiségét rendezettebb mederbe terelni. Amikor az egyetem második évében megszökött, úgy tűnt, előre meg van írva a sorsa. Fennhéjázóan kijelentette, hogy az iskola és a tanulás nincs a hasznára, mert neki a „pénzcsinálás” egyszerűen a vérében van. Úgy döntött, hogy inkább a tőzsdén próbál szerencsét.

Giovanni ekkor ismét a szemére vetette, hogy olyan, mint az apja. Elmondta neki: komolyan fél, hogy Matteo is pontosan úgy végzi majd, mint ő.

Szemrehányások és vádaskodások... Matteo nem akarta hallani őket, főleg a nagyapjától nem.

Giovanni azt ordította a képébe, már amúgy is késő, hogy megpróbáljon egy kis értelmet verni a fejébe.

– Mintha egyszer is megpróbáltad volna! – Ez volt az egyetlen alkalom, amikor Matteo betekintést engedett a nagyapjának a fájdalomra, amely egész életében kínozta. – Hagytad ugyan, hogy a házadban lakjam, de folyton levegőnek néztél. Szóval ne is próbálj meg úgy tenni, mintha számítanék neked!

Kemény szavak mindkét fél részéről, amelyek a mai napig rossz hatással voltak a kapcsolatukra.

– Ül le, Matteo!

Csakhogy erre ő képtelen volt, mert túlságosan nyugtalanította Giovanni szemmel látható

gyengesége. Idegesen az ablakhoz lépett, és kibámult a kertbe, amely egykor a játszótere volt. A nagyanyját soha nem ismerhette. Ő még Matteo születése előtt meghalt. Ezért aztán a nővére, Allegra nevelte fel a két húgukat, miközben a három idősebb fiút bentlakásos iskolába küldték.

Matteo teljesen magára maradt.

– Emlékszel még, amikor a szüleid halála előtt meglátogattatok?

– Soha nem gondolok a régi időkre.

– Te persze még nagyon fiatal voltál. De talán fel tudod idézni...

Még szép, hogy fel tudom!

Matteo lelki szemei előtt hirtelen dühös emberek, hangos veszekedések és ijedt gyerekek jelentek meg, önmagát is beleértve. Kínzó pontossággal emlékezett az állandó marakodásra és a bizonytalansággal teli családi életre. Volt, amikor fényűzően éltek, de olyan is, hogy majdnem az utcára kerültek. Csak sokkal később értette meg, hogy a kábítószerelés volt az egyik legnagyobb probléma a kaotikus családjában.

– Akkor meséltem nektek az „elveszett szeretőkről” is.

Giovanni homályos célozgatásai idegesítették Matteót. Lenézett a tóra, amelynek a partján egy fa állt, amely olyan magas volt, hogy a mai napig összeszorult a gyomra, valahányszor eszébe jutott a nap, amelyen felmászott rá, és lezuhant róla. Szerencsére egy erős ág megfékezte a zuhanását, máskülönben valószínűleg ma nem lenne itt.

Senki sem látta az esetet, Matteo pedig nem mesélt róla senkinek.

De nem a zuhanás volt a legrosszabb emléke. Volt egy másik, amelytől még ma is kiverte a hideg verejték: méghozzá az iszonyú autótúrlás emléke, amikor könnyögött az apjának, hogy hajtson lassabban, és vigye haza biztonságban.

Azóta soha nem mutatta ki nyíltan a félelmét. Úgysem volt értelme. Általában csak olaj volt a tűzre.

– Gondolkozz! – makacskodott a nagyapja. – Az „elveszett szeretők”. Így neveztem el őket egy másik szerelem emlékére, amely... – Giovanninak elakadt a hangja.

– Fogalmam sincs. – Matteo bosszúsan megrázta a fejét.

– Akkor majd segítetek egy kicsit. – Az öregurat erős belső kényszer hajtotta, szeretett volna egy nagyon fontos dolgot rendbe hozni, amíg még képes rá.

Kérlek, ne! – gondolta magában Matteo, de hallgatott, és hagyta, hogy a nagyapja folytassa.

– Ne kérdezd, hogyan jutottam hozzájuk! Egy öregembernek meglehetnek a maga titkai.

Matteónak szeme se rebtent, miközben Giovanni elmerült a múlt emlékeiben.

– Amikor kivándoroltam Amerikába, szinte semmim sem volt a különleges kincseimen kívül. Azok sokkal többet jelentettek nekem, mint azt valaha is el tudnád képzelni. A túlélés érdekében azonban el kellett adnom őket... – Giovanni elhallgatott. Unokája sápadt, feszült arcát fürkészte.

– Most már emlékszel?

– Nem. – Matteónak lassan kezdett elege lenni a rejtélyes utalásokból. Úgy érezte, semmi értelme a múltat bolygatni, különösen ma. – Nem akarsz egy kicsit kimozdulni? – kérdezte. – Elmehetnénk a klubodba...

– Matteo! – Problémákkal terhes kapcsolatuk ellenére Giovanni szerette Matteót. Tudta, hogy az unokája témát akar váltani, de azzal nem lettek volna előrébb. – El kell mondanom neked valami fontosat.

– Gyere! Útközben is beszélgethetünk. – Matteo furcsamód úgy érezte, mintha egyre jobban szorulna a nyaka körül a hurok.

– Meg fogok halni. – Giovanni figyelte az unokája reakcióját, de Matteo ezúttal sem mutatott semmilyen érzelmeket.

– Mindannyian meghalunk... valamikor – felelte könnyedén, miközben a szíve hevesen dobogott, az agya pedig elutasította ennek a lesújtó hírnak az elfogadását. A gondolatra, hogy a nagyapja tényleg meghalhat, és ezúttal a család a sírjánál gyűlik majd össze, Matteót rosszulletettségű kerülettel. A mai napig kísértették az újságokban megjelent képek, amelyek a szülei temetésén készültek.

Nonno nem halhat meg!

– A leukémia kiújult – közölte Giovanni higgadtan.
– És mi van a kezeléssel, amit a múltkor kaptál? – Hét évvel ezelőtt csak egy csontvelő-átültetés menthette meg az öregúr életét. Az összes unokát megvizsgálták, de senki sem jöhetett szóba donorként. Végül a legidősebb testvér, Alessandro bevallotta, hogy tud az apja egyik félrelépéséről: egy fiúról. Szerencsére sikerült is megtalálniuk. – Nate nem tudna még egyszerűen...?
– A jelenlegi állapotomban egy transzplantáció már szóba sem jöhet – szakította félbe Giovanni.
– A legjobb esetben is csupán egy évem van hátra.
– Az ördögbe! Tudod, mennyire gyűlölöm a rossz híreket – morgolódott Matteo.
A nagyapja felnevetett.
– Igen, tudom.
Matteo tényleg valósággal menekült előlük: kaszinókba, klubokba, vakmerő mutatványokba. Mindig készen állt rá, hogy próbára tegye a teste, no meg a tőkealapjai teljesítőképességét. Ez utóbbival egyébként valóságos vagyionokat keresett.
Giovanni ebben a pillanatban semmire sem vágyott jobban, mint hogy visszaszívhasa a korábbi sértő szavakat, amiket azért mondott, mert sokáig nem volt képes különbséget tenni apa és fia között. Mert minden hasonlóság ellenére komoly különbségek is akadtak. Amikor Giovanni egészsége hanyatlani kezdett, Matteo volt az, aki rendszeresen meglátogatta, és rávette, hogy ismét belevesse magát az életbe.
– Szeretném, ha megtennél nekem valamit, hogy nyugodtan nézhessek szembe a halállal.
Matteo vett egy mély lélegzetet, és megacélozta a lelkét. Várta az erkölcsi prédikációt.
– Azt szeretném, ha visszahoznád nekem az egyik elveszett kincsemet.
Matteo döbbenetesen meredt a nagyapjára.
– Az ég szerelmére, miről beszélsz?
– Az elveszett drágaságaimról! – Giovanni lassan kezdte elveszíteni a türelmét nehéz felfogású unokájával szemben. Merev léptekkel az íróasztalához ment, kihúzta az egyik fiókot, és elővett belőle egy fényképet.
Matteo elképedten figyelte, hogyan ragyog fel nagyapja arca a fotó láttán. Még kék szeme is izgatottan csillogott.
– Ez a nyakék egyike az én „elveszett szeretőimnek”.
Matteo gyanakvóan méregette a képen látható ékszert: egy szokatlan és pompás smaragd nyakék volt, egyszerű megmunkálású, de kétségtelenül értékes.
– Fehérrarany?
Giovanni a fejét rázta.
– Platina.
Matteo alaposabban is szemügyre vette. Már csak a kisebb tojás méretű smaragdok is egy vagyont érhetnek. A fényképen is olyan élethűnek hatottak, hogy elfogta a vágy, hogy megérintse őket.
– Mindig azt hittük, hogy régi érmék lehetnek – mormolta önmagáról megfélemedkezve.
– Szóval mégis emlékszel! – kiáltott fel Giovanni diadalittasan.
– Csak arra, hogy újra és újra elmondtad nekünk ezt a mesét. – Matteo elismerően fütyyentett egyet. – Ez nem semmi! Mennyit ér? Milliókat?
– Majdnem.
– Ki a tervező? Illetve az ékszerész.
– Ismeretlen – szakította félbe Giovanni olyan hirtelen, hogy Matteo bosszúsan ráncolni kezdte a szemöldökét. Úgy vélte, hogy egy ilyen rendkívüli ékszernek egészen különleges lehet a története.
– Ezek szerint ennek a nyakéknek köze van az itteni újrakezdésedhez?
Matteo előtt lassan tisztulni kezdett a kép. Giovanni di Sione szinte a semmiből épített fel egy hajózási birodalmat. Ha az alaptőke megszerzéséhez ilyen különleges darabokat tett pénzzé, akkor nem csoda, hogy olyan gyorsan nőtt a vállalkozása. De vajon hogyan juthatott hozzá egy fiatal szicíliai kivándorló ilyen értékes ékszerekhez?
– Azt szeretném, ha megtalálnád és visszahoznád nekem ezt a nyakéket – jelentette ki az öregúr.

– Hatvan évvel ezelőtt adtam el egy Roche nevű férfinak. Utána nyoma veszett.

A téma szemmel láthatólag nagyon foglalkoztatta a nagyapját, és Matteo nem tudott úrrá lenni a kíváncsiságán.

– De hogyan jutottál hozzá? – tette próbára ismét a szerencsését.

Giovanni szája sarkában halvány mosoly jelent meg.

– Ahogy már mondtam, egy öregembernek meglehetnek a maga titkai...

– Jól van. – Matteo szintén elmosolyodott. Most már legalább értelme volt a régi mesének.

– Vissza kell kapnom a nyakéket.

A nagyapja könnyörgő tekintete láttán Matteo azt kívánta, bárcsak képes lenne túllépni önmagán, és megmondani Giovanninak, mennyire sokat jelent a számára. Azt is szeretne volna megosztani vele, hogy el tudja képzelni, milyen nehezek lehetnek az első itteni évei. Különösen, amikor mindezek mellett még a hét elárvult unokájáról is neki kellett gondoskodnia.

Matteónak azonban egy mosolynál többre nem futotta az erejéből, ezért csak bólintott.